

10 e Kamer

741/07
VAN HET PARKET
C/1128/09
VAN HET ARREST

Het hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest gewezen in de zaak:

PRO JUSTITIA
Beroep in cassatie
door
dd. 15/02/09
verwezen op 8/09/09

30 januari 2009

not. BG 66.41.104297/99 van het Openbaar Ministerie tegen:

1. Nr. _____ landbouwer, geboren te _____
op _____ wonende te _____

2. Nr. _____ landbouwer, geboren
te _____ op _____ wonende te _____

verdacht van:

De eerste:

A. Bij inbreuk op artikel 9.5° en 10 § 1. 1 c), e) en f) van het Besluit van de Vlaamse regering van 23.07.1998 tot vaststelling van nadere regels ter uitvoering van het decreet van 21.10.1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu, beteugeld door artikel 58 en 59 van het Decreet, in de zones aangeduid als gebied van communautair belang in de zin van de EG-richtlijn _____ inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna, ondanks verbod, zonder voorafgaande en uitdrukkelijke schriftelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen, in zoverre deze activiteiten door natuurlijke personen of rechtspersonen met publiekrechtelijk statuut worden uitgevoerd, de volgende activiteiten tot wijziging van de vegetatie te hebben uitgevoerd en meer bepaald:

- c) het wijzigen van historisch permanent grasland met inbegrip van het microreliëf gelegen in valleigebieden, brongebieden, natuurontwikkelingsgebieden, agrarische gebieden met ecologisch belang of agrarische gebieden met bijzondere waarde alsook binnen de perimeter van de gebieden afgebakend volgens of in uitvoering van internationale verdragen, overeenkomsten en richtlijnen in zoverre het historisch permanent grasland binnen deze perimeter als habitat is opgenomen;
- e) het wijzigen van het reliëf met inbegrip van nivellering van het microreliëf;

- f) het rechtstreeks of onrechtstreeks wijzigen / van de waterhuishouding door drainage, ontwatering, dichten alsook het wijzigen van het overstromingsregime van vegetatie, en meer bepaald:

het dempen van een deel van waterloop van de 3^e categorie over een lengte van ongeveer 225 meter, het dempen van een lijnvormige depressie (gracht) over een lengte van 135 meter, en het nivelleren en wijzigen van het microreliëf over een oppervlakte van ongeveer 200 m² - te

eigendom van

gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied in een zone aangeduid als gebied van communautair belang in de zin van de EG-richtlijn inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna -

te in juli 1999.

B. Bij inbreuk op artikel 9.5^o en 11 § 1. 1 b) en c) van het Besluit van de Vlaamse regering van 23.07.1998 tot vaststelling van nadere regels ter uitvoering van het decreet van 21.10.1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu, beteugeld door artikel 58 en 59 van het Decreet, in de zones aangeduid als gebied van communautair belang in de zin van de EG-richtlijn inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna, ondanks verbod, zonder voorafgaande en uitdrukkelijke schriftelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen, in zoverre deze activiteiten door natuurlijke personen of rechtspersonen met publiekrechtelijk statuut worden uitgevoerd, de volgende activiteiten tot wijziging van de kleine landschappen te hebben uitgevoerd en meer bepaald:

- b) het wijzigen van de vegetatie horende bij de kleine landschapselementen met inbegrip van het wijzigen van vegetatie (afbranden en het vernietigen beschadigen of doen afsterven van de vegetatie met mechanische of chemische middelen) van perceelrandbegroeiingen en sloten;

- c) het uitgraven, verbreden, rechttrekken, dichten van stilstaande waters, poelen of waterlopen

en meer bepaald:

het dempen van een deel van waterloop van de 3^e categorie over een lengte van ongeveer 225 meter, het dempen van een lijnvormige depressie (gracht) over een lengte van 135 meter, en het nivelleren en wijzigen van het microreliëf over een oppervlakte van ongeveer 200 m² te

eigendom van

gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied in een zone aangeduid als gebied van communautair belang in de zin van de EG-richtlijn EEG inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna

te in juli 1999.

De tweede:

C. Bij inbreuk op artikel 9.5° en 11 § 1. 1 b) en c) van het Besluit van de Vlaamse regering van 23.07.1998 tot vaststelling van nadere regels ter uitvoering van het decreet van 21.10.1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu, beteugeld door artikel 58 en 59 van het Decreet, in de zones aangeduid als gebied van communautair belang in de zin van de EG-richtlijn inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna, ondanks verbod, zonder voorafgaande en uitdrukkelijke schriftelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen, in zoverre deze activiteiten door natuurlijke personen of rechtspersonen met publiekrechtelijk statuut worden uitgevoerd, de volgende activiteiten tot wijziging van de kleine landschappen te hebben uitgevoerd en meer bepaald:

- b) het wijzigen van de vegetatie horende bij de kleine landschapselementen met inbegrip van het wijzigen van vegetatie (afbranden en het vernietigen, beschadigen of doen afsterven van de vegetatie met mechanische of chemische middelen) van perceelrandbegroeiingen en sloten;

- c) het uitgraven, verbreden, rechtekken, dichten van stilstaande waters, poelen of waterlopen

en meer bepaald:

het dempen van een bestaande depressie (2 doelen) met aarde over een oppervlakte van ruim 350 m² te

eigendom van de
vennootschap gelegen in landschappelijk waardevol
agrarisch gebied -

te in juli 1999.

D. Bij inbreuk op artikel 9.2° en 10 § 1. 1 b), c) en e) van het Besluit van de Vlaamse regering van 23.07.1998 tot vaststelling van nadere regels ter uitvoering van het decreet van 21.10.1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu, beteugeld door artikel 58 en 59 van het Decreet, binnen de speciale beschermingszone aangeduid in het artikel 1 van het Besluit van de Vlaamse regering van 17 oktober 1988 tot aanwijzing van speciale beschermingszones in de zin van artikel 4 van de richtlijn van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 02 april 1979 inzake het behoud van het vogelbestand, gewijzigd bij Besluit van de Vlaamse regering van 20.09.1996, gewijzigd bij Besluit van de Vlaamse regering van 17 juli 2000, ondanks verbod, zonder voorafgaande en uitdrukkelijke schriftelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen, in zoverre deze activiteiten door natuurlijke personen of rechtspersonen met publiekrechtelijk statuut worden uitgevoerd, de volgende activiteiten tot wijziging van de vegetatie te hebben uitgevoerd en meer bepaald:

- b) het vernietigen, beschadigen of doen afsterven van vegetatie, met uitsluiting van percelen met cultuurgewassen, met mechanische of chemische middelen;

26 oktober 2002), 4 juni 2003 (B.S. 22 augustus 2003) en 21 november 2003 (B.S. 29 januari 2004,

Door namelijk zonder voorafgaande en uitdrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen het reliëf van de bodem aanmerkelijk te hebben gewijzigd en in casu:

- door op het terrein gelegen te

waterloop van de 3e
categorie te hebben gedempt over een lengte van ongeveer 225 meter en door het dempen van een gracht over een lengte van 135 meter, en het nivelleren en het wijzigen van het microreliëf over een oppervlakte van ongeveer 200 m².
Gepleegd te in juli 1999."

Wat betreft de beklagde

"Bij inbreuk op art. 44 §1.1°, strafbaar gesteld door de artt. 64,1°,2° en 5° lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw tot 24 maart 1997; vanaf 25 maart 1997 tot 30 april 2000 bij inbreuk op art. 42 § 1 , strafbaar gesteld door de artt. 66,1°, 2° en 5° lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15 maart 1997), door het uitvoeren van werken, het instandhouden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, respectievelijk decreet, vanaf 1 mei 2000 een inbreuk uitmakende op art. 99 § 1.4°, strafbaar gesteld door de artt. 146 eerste lid, 1° en 6°, 147 en 149 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999) zoals gewijzigd bij decreten van 28 september 1999 (B.S. 30 september 1999), 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000), 13 juli 2001 (B.S. 3 augustus 2001), 8 maart 2002 (B.S. 23 maart 2002), 19 juli 2002 (B.S. 26 oktober 2002), 4 juni 2003 (B.S. 22 augustus 2003) en 21 november 2003 (B.S. 29 januari 2004,

Door namelijk zonder voorafgaande en uitdrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen het reliëf van de bodem aanmerkelijk te hebben gewijzigd en in casu :

- door op het terrein gelegen te

aan een bestaande repressie (2 poelen) over een oppervlakte van ruim 350 m² te hebben gedempt te in juli 1999;

- door op het terrein gelegen te

tussen en
de vegetatie en het microreliëf over een oppervlakte van ruim 6 ha
aanmerkelijk te hebben gewijzigd.
Gepleegd te in oktober 2000."

Stelt de zaak daartoe in voortzetting op de terechtzitting van 23 mei 2006 om 9 uur.

Houdt de beslissing nopens de kosten aan.

Verklaart onderhavig vonnis, dat geen veroordeling, vrijspraak of ontslag van rechtsvervolging inhoudt, uitvoerbaar bij voorraad, niettegenstaande de voorzieningen waarvan sprake in de artikelen 407 en volgende van het Wetboek van Strafvordering, wegens het belang van de openbare orde, de vereisten van een goede rechtsbedeling en inzonderheid de eerbied voor de rechten van de mens voor wat betreft de redelijke termijn bij de behandeling van deze strafzaak.

Tegen voormeld vonnis werd op 7 maart 2006 door
hoger beroep ingesteld.

* * *

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge van 20
februari 2007, 15de kamer, rechtdoende op tegenspraak, werd als
volgt beslist:

Heromschrijft de telastleggingen in hoofde van gedaagde
als volgt:

"Bij inbreuk op art. 44 § 1.1°, strafbaar gesteld door de artt. 64, 1°, 2° en
5° lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de
ruimtelijke ordening en de stedenbouw tot 24 maart 1997; vanaf 25
maart 1997 tot 30 april 2000 bij inbreuk op art. 42 § 1, strafbaar gesteld
door de artt. 66, 1°, 2° en 5° lid en 68 van het decreet betreffende de
ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15 maart
1997), door het uitvoeren van werken, het instandhouden ervan, door
het verkavelen van grondeigendommen of hoe dan ook, inbreuk te
hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van
aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van
verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste
hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, respectievelijk decreet, vanaf
1 mei 2000 een inbreuk uitmakende op art. 99 § 1.4°, strafbaar gesteld
door de artt. 146 eerste lid, 1° en 6°, 147 en 149 van het decreet
houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999
(B.S. 8 juni 1999) zoals gewijzigd bij decreten van 28 september 1999
(B.S. 30 september 1999), 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000), 13 juli
2001 (B.S. 3 augustus 2001), 8 maart 2002 (B.S. 23 maart 2002), 19 juli
2002 (B.S. 26 oktober 2002), 4 juni 2003 (B.S. 22 augustus 2003) en 21
november 2003 (B.S. 29 januari 2004,

Door namelijk zonder voorafgaande en uitdrukkelijke vergunning van
het College van Burgemeester en Schepenen het reliëf van de bodem
aanmerkelijk te hebben gewijzigd en in casu:

- door op het terrein gelegen te

een deel van het
waterloop van de 3e categorie te hebben gedempt over een
lengte van ongeveer 225 meter en door het dempen van een gracht
over een lengte van 135 meter, en het nivelleren en het wijzigen van het
microreliëf over een oppervlakte van ongeveer 200 m².

Gepleegd te in juli 1999."

Verklaart de aldus heromschreven telastleggingen bewezen in hoofde
van

Wijst het verzoek van om hem de opschorting van de
uitspraak van de veroordeling toe te staan als ongegrond af.

Veroordeelt betrokkene dienvolgens tot één straf, namelijk een
geldboete van 300/40,3399 EUR en zegt dat bij toepassing van artikel 1
van de Wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door de Wet van 22

december 1989, 20 juli 1991, 26 juni 1992 en 24 december 1993 voormelde geldboete met negentienhonderd negentig opdecimen verhoogd wordt en aldus gebracht op $(300:40,3399 \times 200 =) \text{€ } 1.487,36$.

Verwijst tot het betalen van de helft van de gedingskosten, in het geheel begroot op € 17,55, en tot het betalen van een vergoeding van € 25.

Beveelt dat bij gebreke van betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, voormelde geldboete zal mogen vervangen worden door een gevangenisstraf van drie maanden.

Verplicht de veroordeelde om boven de correctionele hoofdstraf een bedrag van € 25 + 45 opdecimen = € 137,50 te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

Beveelt het herstel van de plaats in de oorspronkelijke staat, hetgeen impliceert dat alle wederrechtelijk aangebrachte reliëfwijzigingen ongedaan gemaakt en in de vorige staat dienen hersteld, zowel de opvullingen als de uitgravingen; met andere woorden de plaatsen waar de werken zijn uitgevoerd, moeten naar hun oorspronkelijk terreinprofiel teruggebracht worden.

Alle gronden welke in oorsprong niet tot het terrein behoorden, dienen afgevoerd te worden.

De vegetatie op de bedoelde plaatsen dient hersteld te worden overeenkomstig de bestemmingszone, dit is agrarisch landschappelijk waardevol gebied (gewestplan bestemming) en in tweede instantie in de speciale beschermingszone in uitvoering van de Europese "Habitatrichtlijn" van de Europese Unie, meer bepaald "zilte poldergraslanden".

Bepaalt de termijn voor het herstel op zes maanden, zulks onder verbeurte van een dwangsom van € 123,95 per dag vertraging in de uitvoering.

Machtigt de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur om ambtshalve te voorzien in de uitvoering van de herstelmaatregel voor het geval de werken niet binnen zo even genoemde termijn zouden uitgevoerd zijn, zo nodig op kosten van de overtreder.

Heromschrijft de telastleggingen in hoofde van gedaagde als volgt:

"Bij inbreuk op art. 44 § 1.1°, strafbaar gesteld door de artt. 64, 1°, 2° en 5° lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw tot 24 maart 1997; vanaf 25 maart 1997 tot 30 april 2000 bij inbreuk op art. 42 § 1, strafbaar gesteld door de artt. 66, 1°, 2° en 5° lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15 maart 1997), door het uitvoeren van werken, het instandhouden ervan, door

het verkavelen van grondeigendommen of hoe aan ook, indreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, respectievelijk decreet, vanaf 1 mei 2000 een indreuk uitmakende op art. 99 § 1.4°, strafbaar gesteld door de artt. 146 eerste lid, 1° en 6°, 147 en 149 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999) zoals gewijzigd bij decreten van 28 september 1999 (B.S. 30 september 1999), 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000), 13 juli 2001 (B.S. 3 augustus 2001), 8 maart 2002 (B.S. 23 maart 2002), 19 juli 2002 (B.S. 26 oktober 2002), 4 juni 2003 (B.S. 22 augustus 2003) en 21 november 2003 (B.S. 29 januari 2004,

Door namelijk zonder voorafgaande en uitdrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen het reliëf van de bodem aanmerkelijk te hebben gewijzigd en in casu :

- door op het terrein gelegen te

een bestaande repressie (2 poelen) over een oppervlakte van ruim 350 m² te hebben gedempt te in juli 1999;

- door op het terrein gelegen te

tussen en de vegetatie en het microreliëf over een oppervlakte van ruim 6 ha aanmerkelijk te hebben gewijzigd.

Gepleeegd te in oktober 2000.”

Verklaart de aldus heromschreven telastleggingen bewezen in hoofde van

Wijst het verzoek van om hem de opschorting van de uitspraak van de veroordeling toe te staan als ongegrond af.

Veroordeelt betrokkene dienvolgens tot één straf, namelijk een geldboete van 500/40,3399 EUR en zegt dat bij toepassing van artikel 1 van de Wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door de Wet van 22 december 1989, 20 juli 1991, 26 juni 1992 en 24 december 1993 voormelde geldboete met negentienhonderd negentig deciemen verhoogd wordt en aldus gebracht op (500 : 40,3399 x 200 =) € 2.478,94.

Verwijst tot het betalen van de helft van de gedingskosten, in het geheel begroot op € 17,55, en tot het betalen van een vergoeding van € 25

Beveelt dat bij gebreke van betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, voormelde geldboete zal mogen vervangen worden door een gevangenisstraf van drie maanden.

Verplicht de veroordeelde om boven de correctionele hoofdstraf een bedrag van € 25 + 45 opdecimen = € 137,50 te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de

slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

Alvorens recht te doen over de herstellvordering, nodigt het Openbaar Ministerie uit om te doen nagaan in welke mate tweede beklaagde voldaan heeft aan de herstellvordering van 17 maart 2000 (in verband met het dempen van de poelen).

Stelt de zaak hiertoe uit naar de openbare terechtzitting van deze Rechtbank en kamer van dinsdag 12 juni 2007 om 9.00 uur en houdt de beslissing over eventuele verdere kosten aan.

* * *

Tegen voormeld vonnis werd hoer beroep inaesteld op:

- 28/02/2007 door de beklaagde
- 02/03/2007 door het openbaar ministerie tegen de beklaagde

- 06/03/2007 door de beklaagde

* * *

Op de terechtzitting van 12 juni 2007 van de 15de kamer van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge, werd de zaak onbepaald uitgesteld in afwachting van de behandeling van het door de beklaagde op 6 maart 2007 aangetekend hoger beroep tegen het vonnis dd. 20.02.2007.

Tegen deze beslissing werd op 14 juni 2007 door het openbaar ministerie hoger beroep ingesteld.

* * *

Het hof hoorde op de openbare terechtzitting van 18 september 2008 in het Nederlands:

de eerste beklaagde in zijn middelen van verdediging
bij monde van meester advocaat aan de balie
te

de tweede beklaagde in zijn middelen van
verdediging, bijgestaan door meester advocaat aan de
balie te

het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van
substituut-procureur-generaal.

* * *

1. Nadat op 18 september 2008 de debatten werden gesloten en de zaak voor uitspraak werd gesteld op 6 november 2008, datum waarop ze voor uitspraak werd gesteld op 19 december 2008, heeft de

raadsman van de eerste beklagde op 18 december 2008 een verzoekschrift tot heropening van de debatten, waaraan twee aanvullende stukken werden gevoegd, ter griffie van het hof van beroep te Gent neergelegd.

De eerste beklagde verzoekt dat de debatten zouden worden heropend om hem toe te laten nader te concluderen over het gegeven dat de Vlaamse regering op 5 december 2008 het ontwerp van decreet tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijke plannings-, vergunningen- en handhavingsbeleid heeft goedgekeurd en waarin het begrip "agrarische gebieden met bijzondere waarde" werd geschrapt uit de begripsomschrijving van "ruimtelijk kwetsbare gebieden", wat volgens de eerste beklagde een weerslag kan hebben op de uitspraak in onderhavige zaak.

Dit ontwerp van decreet is evenwel geen nieuw feit of stuk van overwegend belang daar het niet relevant is voor de beslissing over de schuld en de straf van de eerste beklagde. In de oorspronkelijke dagvaarding worden immers aan de eerste beklagde (en aan de tweede beklagde) geen inbreuken op het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, en/of op het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening te last gelegd, maar wel op het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu. Bovendien is het zo dat, anders dan de eerste rechter heeft beslist, het hof van oordeel is dat de te last gelegde feiten niet dienen te worden heromschreven als zijnde inbreuken op het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, en op het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening.

Aldus dient de heropening van de debatten te worden geweigerd en dienen de na het sluiten van de debatten neergelegde stukken buiten het beraad te worden gehouden.

2. De hoger beroepen werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld; ze zijn ontvankelijk.

3.1. Voor zover bewezen zijn de feiten die aan de telastleggingen A en B ten grondslag liggen en die niet van elkaar gescheiden zijn door een termijn die de geldende verjaringstermijn overtreft, in hoofde van de eerste beklagde de uiting van één zelfde strafbare gedraging en maken zij één complexe gedraging uit. De termijn van de verjaring van de strafvordering neemt een aanvang op de datum van het laatste feit; dit is op 31 juli 1999.

De verjaring van de strafvervolgning werd wat betreft de telastleggingen in hoofde van laatst regelmatig gestuit op 1 juli 2003 door de aanvraag van een uittreksel uit het strafregister van door de procureur des Konings te Brugge (zie onderkatt 19, stuk 1).

Zonder een daad van schorsing van de verjaring zou de strafvordering tegen vervallen zijn door verjaring op 1 juli 2008.

De verjaringstermijn was evenwel geschorst gedurende één jaar vanaf de dag van de zitting waarop de strafvordering op de door de wet bepaalde wijze bij het vonnisgerecht werd ingeleid, dit is vanaf 26 oktober 2004. De bepalingen met betrekking tot de schorsing van de verjaring vervat in de wet van 16 juli 2002 tot wijziging van verschillende bepalingen teneinde inzonderheid de verjaringstermijnen voor de niet-correctionaliseerbare misdaden te verlengen (B.S. 5 september 2002) zijn immers ingevolge artikel 5.2 van deze wet, zoals gewijzigd door artikel 33 van de programmawet van 5 augustus 2003 (B.S. 7 augustus 2003), niet van toepassing op de in de telastleggingen A en B omschreven misdrijven, die dateren van vóór 2 september 2003. Op deze misdrijven blijven de bepalingen van artikel 24.1° van de Voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering, zoals ingevoerd door de wet van 11 december 1998 tot wijziging, wat de verjaring van de strafvordering betreft, van de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering (B.S. 16 december 1998), van toepassing.

Vooraleer de verjaring, rekening houdende met deze schorsing van één jaar, zou zijn bereikt op 1 juli 2009 werd de zaak op 18 september 2008 ingeleid voor het hof zodat de verjaring opnieuw werd geschorst en dit tot op heden, zijnde de dag waarop het hof uitspraak doet over de strafvordering. De strafvordering met betrekking tot de telastleggingen A en B is derhalve niet vervallen door verjaring.

3.2. Voor zover bewezen zijn de feiten die aan de telastleggingen C en D ten grondslag liggen en die niet van elkaar gescheiden zijn door een termijn die de geldende verjaringstermijn overtreft, in hoofde van de tweede beklagde de uiting van één zelfde strafbare gedraging en maken zij één complexe gedraging uit. De termijn van de verjaring van de strafvordering neemt een aanvang op de datum van het laatste feit; dit is in de voor de beklagde meest gunstige veronderstelling, gelet op de door de Afdeling Natuur van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap gedane vaststellingen, op 12 oktober 2000 (zie onderkapt 15, stuk 1 e.v.).

De verjaring van de strafvervolgning werd wat betreft de telastleggingen in hoofde van laatst regelmatig gestuit op 7 juni 2005 door het uitstel van de behandeling van de zaak door de eerste rechter naar de zitting van 15 november 2005 (zie stuk 26).

Zelfs geen rekening houdend met de periodes van schorsing van de verjaringstermijn, hiervoor onder 3.1 nader aangehaald, is deze niet verstreken.

4. De telastlegging B in hoofde van de eerste beklagde en de telastlegging C in hoofde van de tweede beklagde, beide zoals omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding, dienen, zoals door het openbaar ministerie gevorderd op de terechtzitting van 18 september 2008, te worden verbeterd als volgt:

"B. te in juli 1999:

Bij inbreuk op artikel 11 § 1.1° b) en c) van het besluit van de Vlaamse regering van 23 juli 1998 tot vaststelling van nadere regels ter uitvoering van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu, beteugeld door artikel 58 en 59 van het decreet, in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied aangewezen met toepassing van de wetgeving op de ruimtelijke ordening, ondanks verbod, zonder voorafgaande en uitdrukkelijke schriftelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen, in zoverre deze activiteiten door natuurlijke personen of rechtspersonen andere dan rechtspersonen met publiekrechtelijk statuut worden uitgevoerd, de volgende activiteiten tot wijziging van kleine landschapselementen te hebben uitgevoerd:

- b) het wijzigen van de vegetatie horende bij de kleine landschapselementen met inbegrip van het wijzigen van vegetatie (afbranden en het vernietigen, beschadigen of doen afsterven van de vegetatie met mechanische of chemische middelen) van perceelrandbegroeiingen en sloten;

- c) het uitgraven, verbreden, rechtekken, dichten van stilstaande waters, poelen of waterlopen;

en meer bepaald:

het dempen van een deel van waterloop van de 3° categorie over een lengte van ongeveer 225 meter, en het dempen van een lijnvormige depressie (gracht) over een lengte van 135 meter.

te

- eigendom van

"C. te in juli 1999:

Bij inbreuk op artikel 11 § 1.1° b) en c) van het besluit van de Vlaamse regering van 23 juli 1998 tot vaststelling van nadere regels ter uitvoering van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu, beteugeld door artikel 58 en 59 van het decreet, in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied aangewezen met toepassing van de wetgeving op de ruimtelijke ordening, ondanks verbod, zonder voorafgaande en uitdrukkelijke schriftelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen, in zoverre deze activiteiten door natuurlijke personen of rechtspersonen andere dan rechtspersonen met publiekrechtelijk statuut worden uitgevoerd, de volgende activiteiten tot wijziging van kleine landschapselementen te hebben uitgevoerd:

- b) het wijzigen van de vegetatie horende bij de kleine landschapselementen met inbegrip van het wijzigen van vegetatie (afbranden en het vernietigen, beschadigen of doen afsterven van de vegetatie met mechanische of chemische middelen) van perceelrandbegroeiingen en sloten;

- c) het uitgraven, verbreden, rechtekken, dichten van stilstaande waters, poelen of waterlopen;

en meer bepaald:

het dempen van een bestaande depressie met aarde over een oppervlakte van ruim 350 m² te

eigendom van

Verder dienen in de telastleggingen A en D telkens de woorden "*andere dan rechtspersonen*" te worden toegevoegd tussen de woorden "*rechtspersonen*" en "*met publiekrechtelijk karakter*".

Ook dient in de telastlegging D het woord "*beschermingszone*" in de zin "*binnen de speciale beschermingszone aangeduid in het artikel 1*" te worden gelezen als "*beschermingszones*", dient het woord "*Vogelrichtlingegebied*" te worden gelezen als "*Vogelrichtlijngebied*" en dienen de woorden "*het behoud van het vogelbestand*" te worden gelezen als "*het behoud van de vogelstand*".

Van deze verbeteringen werd aan de partijen kennis gegeven en de beklagden hebben er zich op verdedigd.

Elk van de aldus verbeterde telastleggingen heeft betrekking op dezelfde feiten als diegene die er in de oorspronkelijke dagvaarding aan ten grondslag liggen.

Telkens hierna sprake is van de telastleggingen A, B, C en D betreft het deze telastleggingen zoals hiervoor verbeterd.

5. De eerste beklagde werpt in zijn voor het hof neergelegde conclusie – zoals hij ook voor de eerste rechter deed – de exceptie van nietigheid van de oorspronkelijke dagvaarding op en dit op grond van artikel 701 van het Gerechtelijk wetboek en op grond van artikel 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.) en de Belgische privacywetgeving. Hij stelt dat deze bepalingen werden geschonden omdat hij samen met een derde, met wie hij geen enkele band heeft, bij een en hetzelfde dagvaardingsexploot werd gedagvaard voor de correctionele rechtbank terwijl de misdrijven die aan hem worden te last gelegd noch dezelfde zijn, noch op dezelfde plaats of op hetzelfde tijdstip werden gepleegd als de misdrijven die aan die derde worden te last gelegd en er evenmin samenhang tussen die misdrijven is. Volgens de eerste beklagde is om die redenen de dagvaarding nietig en moet de vordering van het openbaar ministerie, minstens de strafvordering, onontvankelijk verklaard worden.

Het hof treedt dit verweer van de eerste beklagde niet bij.

Met betrekking tot de feiten omschreven onder de telastleggingen A, B en C werd door bij brief van 22 augustus 1999 klacht neeraelead bij de procureur des Konings te Brugge. Bij proces-verbaal nr. van de rijkswacht brigade werd eveneens een klachtbrief van gedateerd 6 september 1999 en gericht aan de rijkswacht – milieucel overgemaakt aan de procureur des Konings te Brugge. De inhoud van deze brief is dezelfde als deze van de brief van 22 augustus 1999. Door de procureur des Konings werd naar aanleiding van die klachtbrief één strafdossier geopend.

Later werden de processen-verbaal nr. en beide van de politie overgemaakt aan de procureur des Konings en door de procureur des Konings gevoegd bij het reeds op het parket bestaande strafdossier. Het gevoegde dossier heeft betrekking op de feiten omschreven in de telastleggingen A en B in hoofde van de eerste beklagde en het gevoegde dossier heeft betrekking op de feiten omschreven in de telastlegging C in hoofde van de tweede beklagde. De onderscheiden feiten betroffen inbreuken op het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu en werden gepleegd in de loop van juli 1999 in

De feiten omschreven onder de telastlegging D in hoofde van de tweede beklagde maken het voorwerp uit van een proces-verbaal van de Afdeling Natuur bij het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, gedateerd 13 oktober 2000, en dit proces-verbaal, ingeschreven op het parket onder het notitienummer werd eveneens gevoegd bij het reeds bestaande dossier waarin de tweede beklagde reeds het voorwerp van een opsporingsonderzoek uitmaakte wegens een gelijkaardige inbreuk.

Waar de procureur des Konings, eens bleek dat de onderscheiden inbreuken waarvan sprake in de klachtbrief van de vzw Natuurrezervaten, niet door één en dezelfde persoon waren gepleegd, twee afzonderlijke strafdossiers had kunnen aanleggen, verzette niets er zich tegen dat hij de klacht in één en hetzelfde strafdossier bleef behandelen. De klager betrof dezelfde rechtspersoon, de feiten werden op het grondgebied van gepleegd en betroffen inbreuken op het Natuurbehouddecreet, en de onderscheiden percelen zijn volgens het gewestplan vastgesteld bij koninklijk besluit van 26 januari 1977, gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied en genieten dezelfde bescherming van de bepalingen in het Natuurbehouddecreet. De procureur des Konings, die ook voor alle feiten afzonderlijk beschouwd bevoegd was, mocht ervan uitgaan dat een gelijktijdige vervolging van deze inbreuken, die een aanslag uitmaken op het natuurbehoud, meer aangewezen was dan een afzonderlijke vervolging.

Noch artikel 701 van het Gerechtelijk Wetboek, noch artikel 8 E.V.R.M., noch de privacywet, noch een andere wettelijke bepaling of algemeen rechtsbeginsel verzetten er zich tegen dat de procureur des Konings twee personen tegelijkertijd en met één en hetzelfde dagvaardingsexploot dagvaardt voor de correctionele rechtbank voor onderscheiden misdrijven wanneer er voormeld verband is tussen die onderscheiden misdrijven en hij het in het belang van een goede rechtsbedeling aangewezen acht dat de zaken samengevoegd blijven.

De correctionele rechtbank te Brugge was bevoegd om over de onderscheiden inbreuken te oordelen, of zij nu samen dan wel afzonderlijk aanhangig werden gemaakt. Er is hier geen sprake van uitbreiding van bevoegdheid wegens samenhang.

Overigens, niets zou er zich tegen verzetten dat de feitenrechter de zaken alsnog zou splitsen en er afzonderlijk over oordelen – wat het hof

evenwel niet doet –. De loutere omstandigheid dat, nadat zaken samen werden behandeld, daarin afzonderlijke vonnissen of arresten worden gewezen, tast de wettigheid van deze vonnissen of arresten immers niet aan. Ook de wettigheid van de oorspronkelijke dagvaarding wordt er niet door aangetast.

Het is ook zo dat de feitenrechter de onderlinge samenhang, die volgens het openbaar ministerie aanwezig was en het ertoe bewoog om de onderscheiden feiten met één akte aanhangig te maken, tussen die feiten kan verwerpen zonder dat dit zou meebrengen dat hij zich, voor zover hij voor alle feiten afzonderlijk ook bevoegd is, over de grond van de zaak niet meer zou kunnen uitspreken.

De eerste beklaagde kan er zich niet over beklagen dat zijn recht op privacy geschonden werd. De behandeling van zijn zaak zou sowieso in het openbaar gebeuren en ook wanneer hij afzonderlijk zou gedagvaard geweest zijn had eenieder die dat wou door het bijwonen van de terechtzitting kennis kunnen nemen van de inbreuken die aan hem worden te last gelegd. Inzage van zijn uittreksel uit het strafregister en zijn inlichtingenbulletin heeft de tweede beklaagde niet kunnen nemen nu deze stukken voor hem normaliter niet ter inzage lagen.

Evenmin kan de eerste beklaagde stellen dat zijn recht van verdediging geschonden werd doordat hij samen met de tweede beklaagde werd gedagvaard. Hij kreeg ruim de mogelijkheid om zich op de aan hem te last gelegde feiten te verdedigen en er tegenspraak over te voeren. De omvang van zijn zowel voor de eerste rechter als voor het hof neergelegde conclusies tonen aan dat hij zich in alle vrijheid ten gronde heeft kunnen verdedigen. De omstandigheid dat de tweede beklaagde samen met hem terechtstaat voor gelijkaardige feiten heeft hem niet verhinderd in zijn verdediging, integendeel beide beklaagden hebben op sommige punten een gelijkaardig verweer gevoerd.

De oorspronkelijke dagvaarding is dan ook niet nietig en de strafvordering niet onontvankelijk.

6. De telastlegging A is in hoofde van de eerste beklaagde Walter Demeyere niet bewezen zodat deze beklaagde, zoals overigens op de terechtzitting van het hof ook gevorderd door het openbaar ministerie, hiervoor dient te worden ontslagen van rechtsvervolging.

Pas bij besluit van 24 mei 2002 van de Vlaamse regering tot vaststelling van de gebiedsnummers die in uitvoering van artikel 4, lid 1, van Richtlijn van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna aan de Europese Commissie zijn voorgesteld als speciale beschermingszones (B.S. 17 augustus 2002) werd het gebied waarbinnen de percelen gelegen zijn waarop de telastlegging A betrekking heeft vastgesteld als gebied, bekend onder de naam dat in uitvoering van artikel 4, lid 1, van Richtlijn van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna, door het Vlaamse Gewest aan de Europese Commissie is voorgesteld als speciale beschermingszone. Vóór datum van de

publicatie van dit besluit was het voorgesteld zijn als speciale beschermingszone van dit gebied niet tegenstelbaar aan de rechtsonderhorige.

Waar de bepaling van artikel 10 § 1 van het besluit van de Vlaamse regering van 23 juli 1998 tot vaststelling van nadere regels ter uitvoering van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu ingevolge artikel 9.1° van hetzelfde besluit ook van toepassing is op de wijziging van vegetatie gelegen in de agrarische gebieden met bijzondere waarde en waar de percelen waarop de telastlegging A betrekking heeft gelegen zijn in landschappelijk waardevol agrarisch gebied, kan in het kader van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu onder agrarische gebieden met bijzondere waarde niet verstaan worden de landschappelijk waardevolle agrarische gebieden. Dit volgt uit de tekst van artikel 11 § 1 van het besluit van de Vlaamse regering van 23 juli 1998 waarin naast de verwijzing naar de gebieden en zones bedoeld in het artikel 9 van dit besluit waarvoor de verbodsbepaling van artikel 11 § 1 geldt (en waarin dus begrepen zijn de agrarische gebieden met bijzondere waarde) ook uitdrukkelijk gesteld wordt dat de verbodsbepaling ook geldt in de landschappelijk waardevolle agrarische gebieden aangewezen met toepassing van de wetgeving op de ruimtelijke ordening. Deze expliciete vermelding van landschappelijk waardevolle agrarische gebieden zou overbodig geweest zijn mocht de decreetgever er in het kader van het Natuurbehouddecreet van uitgegaan zijn dat onder de agrarische gebieden met bijzondere waarde ook zouden moeten verstaan worden de landschappelijk waardevolle agrarische gebieden.

Noch in artikel 9, noch in artikel 10 § 1 van het besluit van de Vlaamse regering van 23 juli 1998 wordt expliciet verwezen naar de landschappelijk waardevolle agrarische gebieden. De omstandigheid dat de percelen waarop de telastlegging A betrekking heeft, zijn gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied, zoals in de telastlegging zelf wordt vermeld, brengt derhalve niet mee dat de telastlegging A zou bewezen zijn.

7. Door de gegevens van het opsporingsonderzoek en het onderzoek op de terechtzitting van het hof is de telastlegging B (zoals hiervoor verbeterd onder randnummer 4) in hoofde van de eerste beklagde naar eis van recht bewezen.

Uit de visuele vaststellingen op 9 september 1999 gedaan door
behoorlijk beëdigd natuurwachter bij Aminal, afdeling Natuur
blijkt dat op de percelen te

volgens het gewestplan
vastgesteld bij koninklijk besluit van 26 januari
1977, gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied, een deel
van zijnde een waterloop van de 3° categorie, over een
lengte van ongeveer 225 meter werd gedempt en dat een lijnvormige
depressie (gracht) over een lengte van 135 meter eveneens werd
gedempt. In zijn verhoor door heeft
toegegeven dat hij aan de aannemer de toelating heeft gegeven om tot
deze activiteiten over te gaan. Dat hij met het laten uitvoeren van deze

activiteiten een oplossing wou geven aan de problemen die hij voor zijn vee ondervond door de aanwezigheid van de waterloop op zijn weide, ontsloeg hem niet van de natuurvergunningsplicht.

Anders dan de eerste beklagde in zijn conclusie stelt volstaat het om een inbreuk op artikel 11 § 1 van het besluit van de Vlaamse regering van 23 juli 1998 te kunnen weerhouden dat de op niet toegelaten wijze uitgevoerde activiteiten werden uitgevoerd in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied. De verwijzing in de telastlegging B in de oorspronkelijke dagvaarding naar de zones aangeduid als gebied van communautair belang in de zin van de EG-richtlijn inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna, overigens in de verbeterde telastlegging B niet langer aanwezig, is dan ook overbodig. Het verweer dat de eerste beklagde voert met betrekking tot de niet tegenstelbaarheid van die richtlijn in juli 1999 is bijgevolg voor wat betreft de telastlegging B niet relevant.

Ten onrechte ook betwist de eerste beklagde de aanwezigheid in zijne hoofde van het moreel bestanddeel van het hem onder B te last gelegde misdrijf en eveneens ten onrechte roept hij rechtsdwaling in.

Hij kan zich niet verbergen achter de machtiging die door de Bestendige Deputatie van de Provincieraad van op 1 oktober 1998 werd verleend om (een gedeelte van) de waterloop van de 3^e categorie te dempen en te verleggen naar de rand van het perceel. In die machtiging staat immers uitdrukkelijk onder de rubriek algemene voorwaarden:

"De machtiging betreft uitsluitend de toepassing van het K.B. dd. 30.1.58 houdende algemeen politiereglement betreffende

Zij wordt verleend onverminderd:

- *de verplichtingen voortvloeiend uit het gemeentelijk bouwreglement, uit de voorschriften van de wetgeving houdende organisatie van de stedenbouw en de ruimtelijke ordening of uit welkdanige andere reglementering*
- *de vergunningsplicht voor wijziging van vegetatie en van lijn- en puntvormige elementen ingesteld bij besluit van de Vlaamse Regering van 16.7.1996*
- *alle eigendomsrechten of andere welke kunnen ingeroepen worden."*

Er werd weliswaar ten onrechte nog verwezen naar de vergunningsplicht voor wijziging van vegetatie en van lijn- en puntvormige elementen ingesteld bij besluit van de Vlaamse Regering van 16 juli 1996, daar waar dit moest zijn de vergunningsplicht ingesteld bij het besluit van de Vlaamse regering van 23 juli 1998, maar dit neemt niet weg dat de eerste beklagde er met voldoende duidelijke bewoordingen op attent gemaakt werd dat de hem verleende vergunning hem niet toeliet om de werken uit te voeren zolang hij ook niet voldeed aan andere verplichtingen voortvloeiend uit andere regelgeving of aan de vergunningsplicht ingevolge andere besluiten.

Verder is het zo dat zelfs al zouden de uitgevoerde werken voor een natuurvergunning in aanmerking zijn gekomen of hebben moeten komen, dit niet wegneemt dat de vereiste vergunning ontbrak.

handelde ter zake in strijd met wat een normaal zorgvuldige en vooruitziende persoon, geplaatst in dezelfde feitelijke omstandigheden, zou hebben gedaan. Hij kan niet ernstig voorhouden dat hij zich niet bewust was een inbreuk op het Natuurbehouddecreet te begaan of dat er sprake was van een onoverkomelijke dwaling of noodtoestand.

Het Natuurbehouddecreet vereist geen bijzonder opzet voor het misdrijf aan hem onder de telastlegging B te last gelegd. Wanneer het decreet, zoals te dezen, geen aanduiding nopens het moreel element bevat, volstaat het bewust en vrijwillig handelen. Dat van dit laatste sprake is, wordt verondersteld bij het plegen van de materiële handeling door de eerste beklagde die als de uiting van zijn vrije en bewuste wil moet worden aangezien nu hij door geen van de middelen in conclusies aangevoerd, afzonderlijk of samen beschouwd, het bestaan van een schulduitsluitingsgrond, zoals overmacht of onoverkomelijke dwaling, of van een rechtvaardigingsgrond, zoals noodtoestand, ook maar enigszins geloofwaardig maakt

De eerste beklagde roept eveneens een schending van het wettigheidsbeginsel in strafzaken en een onzekere strafbaarstelling in. Hij heeft het met betrekking tot die beweerde schending van het wettigheidsbeginsel in strafzaken en die beweerde onzekere strafbaarstelling over de woorden "een gebied van communautair belang in de zin van de EG-richtlijn

Reeds hiervoor werd gesteld dat wat betreft de telastlegging B deze bewoordingen overbodig zijn en in de verbeterde telastlegging werden die dan ook weggelaten. Artikel 9.5° van het besluit van de Vlaamse regering van 23 juli 1998 tot vaststelling van nadere regels ter uitvoering van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu wordt tegen de eerste beklagde niet ingeroepen zodat zijn verweer desbetreffende niet relevant is.

Van enige schending van het wettigheidsbeginsel in strafzaken en van een onzekere strafbaarstelling is geen sprake. De door de eerste beklagde voorgestelde te stellen prejudiciële vraag dient dan ook niet te worden gesteld.

Op de middelen die de eerste beklagde in zijn voor het hof neergelegde conclusie ontwikkelt met betrekking tot de door de eerste rechter weerhouden inbreuk op de stedenbouwwetgeving gaat het hof niet in nu in de oorspronkelijke dagvaarding geen inbreuk op het decreet ruimtelijke ordening aan de eerste beklagde wordt te last gelegd en het hof van oordeel is dat de aan de eerste beklagde te last gelegde feiten, gekwalificeerd als inbreuken op het Natuurbehouddecreet, niet dienen te worden heromschreven als een inbreuk op het decreet ruimtelijke ordening.

8. In ondergeschikte orde vraagt de eerste beklagde dat overeenkomstig artikel 21ter van de Voorafgaande Titel van het

Wetboek van Strafvordering een mindere bestraffing of de veroordeling bij eenvoudige schuldigverklaring zou worden uitgesproken gelet op de inmiddels verstreken termijn.

Gezien de in vergelijking met de vroegere toestand mildere bepaling van artikel 21ter is deze ook toepasselijk op feiten gepleegd vóór de inwerkingtreding ervan.

Terecht stelt de eerste beklaagde dat de redelijke termijn werd overschreden. De feiten dateren van juli 1999 en de eerste beklaagde werd korte tijd erna voor het eerst verhoord. De zaak werd pas voor de eerste rechter ingeleid op 26 oktober 2004, hoewel hieraan geen uitgebreid onderzoek voorafging, en pas op 20 februari 2007 volgde een eindvonnis, behoudens dan nog wat betreft de herstellvordering tegen de tweede beklaagde. Op 18 september 2008 werd de zaak voor deze kamer van het hof ingeleid.

Gelet op deze specifieke omstandigheden en het geschetste tijdsverloop is het hof van oordeel dat artikel 6.1 E.V.R.M. en artikel 14.3.c van het Internationaal Verdrag van 19 december 1966 inzake burgerrechten en politieke rechten (I.V.B.P.R.) werden geschonden doordat de redelijke termijn werd overschreden.

Deze verdragsbepalingen, die geschonden werden, geven niet aan welke gevolgen het hof dient te verbinden aan deze vaststelling; inzonderheid bepalen de vermelde verdragen niet dat de sanctie het verval van de strafvordering zou zijn. Op grond van deze verdragsbepalingen mag het hof de strafvordering wegens de vastgestelde overschrijding van de redelijke termijn niet onontvankelijk of vervallen verklaren. Gelet op het bepaalde in artikel 21ter van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering kan het hof zich wel beperken tot het uitspreken van de veroordeling bij eenvoudige schuldigverklaring of het uitspreken van een straf die lager is dan de wettelijke minimumstraf.

Wel is het zo dat indien door de overschrijding van de redelijke termijn de bewijslevering in het nadeel van de beklaagde werd aangetast, de strafvordering eventueel wel onontvankelijk zou kunnen verklaard worden omwille van de schending van het recht van verdediging. In casu blijkt het echter geenszins, en wordt het door de eerste beklaagde ook niet aangevoerd, dat door het tijdsverloop, in de mate dat het de redelijke termijn overtrof, de situatie wat betreft de bewijslevering voor de beklaagde nadelig werd beïnvloed.

9. Op de door de eerste beklaagde in meer ondergeschikte orde gestelde vraag tot opschorting van de uitspraak van de veroordeling gaat het hof niet in. Het blijkt niet dat een veroordeling ter zake de sociale declassering van de eerste beklaagde voor gevolg dreigt te hebben of enige sociale reclassering in het gedrang zal brengen. Bovendien zou het verlenen van opschorting van de uitspraak van de veroordeling voor de eerste beklaagde een verkeerd signaal zijn en hem er onvoldoende toe aanzetten meer respect op te brengen voor het natuurbehoud.

10.1. De eerste beklaagde heeft wetens en willens de bepalingen van het decreet betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu overtreden. Het belang van de gemeenschap bij het natuurbehoud heeft hij totaal ondergeschikt gemaakt aan zijn persoonlijk belang en zijn landbouwexploitatie. Alleen zijn visie over hoe de percelen het meest nuttig konden gebruikt worden, telde. Dat hij daarbij schade toebracht aan de natuur interesseerde hem niet.

Slechts een effectieve geldboete van € (1.000, verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399 =) 4.957,87 zou daarom de passende en aangewezen bestraffing zijn geweest, van aard de beklaagde te doen inzien dat hij zich in de toekomst aan de decretale voorschriften ter zake dient te houden.

Voor de beklaagde houdt het hof evenwel bij het bepalen van de uiteindelijke strafmaat in zijn voordeel rekening met het lange tijdsverloop tussen de datum van de bewezen feiten en het tijdstip van bestraffing waardoor de redelijke termijn werd overschreden. Dit tijdsverloop verantwoordt naar het oordeel van het hof dat de straf voor de beklaagde op reële en meetbare wijze verminderd wordt in vergelijking met de straf die zou worden opgelegd ware de termijn niet overschreden, maar niet dat zou kunnen volstaan worden met een eenvoudige schuldigverklaring of dat een straf zou uitgesproken worden die lager is dan de wettelijke minimumstraf. Niettegenstaande het tijdsverloop is niet alleen de vaststelling van de schuld nog noodzakelijk maar blijft ook een bestraffing maatschappelijk volkomen verantwoord gelet op de aard van de bewezen feiten en de maatschappelijke impact ervan.

Een geldboete van € (500, verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399 =) 2.478,94 vormt voor de eerste beklaagde daarom een passende bestraffing.

10.2. Het hof houdt bij het opleggen van de geldboete ook rekening met het feit dat het misdrijf werd gepleegd na 31 december 1994 en vóór 1 januari 2002. De toepassing van artikel 5 van het decreet van 7 december 2001 tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving (B.S. 28 december 2001), in werking getreden op 1 januari 2002, zou een beperkte verhoging van de straf meebrengen. Krachtens de regel van de niet retroactiviteit van de strengere strafwet, uitgedrukt in artikel 2, 2° lid van het Strafwetboek en artikel 15.1 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 19 december 1966 (B.S. 6 juli 1983) mag het hof deze bepalingen hier dan ook niet toepassen. De geldboete dient te worden vastgesteld overeenkomstig de mildere strafwet van toepassing op het tijdstip van de feiten. Zij dient wel te worden uitgedrukt in euro door verhoging van het bedrag met 1990 opdecimen, deling door 40,3399 (E.G. Verordening nr. van de Raad van 3 mei 1998 en de door de Raad in E.G. Verordening van 31 december 1998 vastgestelde omrekeningskoersen) en afronding op de tweede decimaal (artikel 5 E.G. Verordening nr. van de Raad van 17 juni 1997 en artikel 3 van de Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro).

11. De eerste beklaagde dient als veroordeelde tot een correctionele hoofdstraf te worden verplicht tot het betalen van de bijdrage tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders die sedert 17 december 2005 € 25 bedraagt en dient vermeerderd te worden met 45 opdecimen tot € 137,50, ongeacht de datum van het bewezen verklaarde feit; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

12. De eerste beklaagde dient tevens te worden veroordeeld tot de vaste vergoeding verschuldigd krachtens artikel 77 van het koninklijk besluit van 27 april 2007 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken (B.S. 25 mei 2007), genomen in uitvoering van de programmawet (II) van 27 december 2006, in werking getreden op 8 januari 2007 en die thans na indexatie € 30,69 bedraagt. Deze vergoeding heeft een eigen aard en is geen straf.

13. Artikel 59 van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu bepaalt wat volgt:

“§ 1. Bij elk vonnis van veroordeling wordt bevel gegeven het goed of de goederen in hun vroegere toestand te herstellen op kosten van de veroordeelde, onverminderd de schadeloosstelling en de opgelegde dwangsom.

Indien het herstel niet mogelijk is, kunnen, op vordering van de Vlaamse regering, aanpassingsmaatregelen of maatregelen ter herstel van de natuur worden bevolen.

§ 2. Bij het verstrijken van de in het vonnis of arrest vastgestelde termijn kan het openbaar ministerie of de burgerlijke partij de werkzaamheden op kosten van de veroordeelde laten uitvoeren.”

Het blijkt niet en het wordt evenmin door de eerste beklaagde aannemelijk gemaakt dat de kwestieuze percelen inmiddels werden hersteld in hun vroegere toestand door de uitgevoerde dempingen ongedaan te maken en de oorspronkelijke vegetatie te herstellen zodat door het openbaar ministerie terecht het herstel van de betrokken percelen in de vorige toestand wordt gevorderd.

Gelet op het lange talmen van de eerste beklaagde om aan de onwettige toestand veroorzaakt door het misdrijf omschreven onder de bewezen verklaarde (verbeterde) telastlegging B een einde te stellen wordt eveneens terecht door het openbaar ministerie de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij de niet-naleving van het bevel tot herstel van de plaats in haar vroegere toestand.

De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste aansporing voor de eerste beklaagde om zelf tot het herstel over te gaan.

De lange tijd sedert dewelke reeds kon worden overgegaan tot het herstel van de plaats in de vroegere toestand en de ruime termijn welke thans nog aan de eerste beklaagde wordt verleend, brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van artikel 1385bis laatste alinea van

het Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen 'waarna de veroordeelde pas de dwangsom zal kunnen verbeuren.

14. Door de gegevens van het opsporingsonderzoek en het onderzoek op de terechtzitting van het hof zijn de telastleggingen C en D (zoals hiervoor verbeterd onder randnummer 4) in hoofde van de tweede beklagde naar eis van recht bewezen.

Wat de verbeterde telastlegging C betreft is het zo dat uit de visuele vaststellingen op 9 september 1999 gedaan door behoorlijk beëdigd natuurwachter bij Aminal. afdeling Natuur blijkt dat op het perceel te

volgens het gewestplan vastgesteld bij koninklijk besluit van 26 januari 1977, gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied, een bestaande depressie (poel) werd gedempt met aarde over een oppervlakte van ongeveer 350 m². Bij zijn verhoor door ontkende niet dat hij deze laacte had laten aanvullen met aarde afkomstig van werken aan Hij verklaarde dat hij dit had laten doen om zijn runderen gemakkelijker te kunnen laden en lossen en om in nattere perioden een drogere plaats te hebben voor toegang tot de weide.

Wat de verbeterde telastlegging D betreft is het zo dat op 12 oktober 2000 ingenieur bij het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, Aminal - afdeling Natuur, zag dat te

een perceel grond gescheurd werd. Op 13 oktober 2000 deed behoorlijk beëdigd natuurwachter bij Aminal - afdeling Natuur, dan de nodige vaststellingen. Meerdere percelen, nader genoemd in de telastlegging D, met een totale oppervlakte van 6 ha 15 are 20 ca werden gescheurd. De kwetsieuze percelen zijn gelegen in de perimeter van de speciale beschermingszone aangeduid bij het besluit van de Vlaamse regering van 17 oktober 1988 tot aanwijzing van speciale beschermingszones in de zin van artikel 4 van de Richtlijn van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 2 april 1979 inzake het behoud van de vogelstand (Vogelrichtlijngebied) (B.S. 29/10/1988), gewijzigd bij besluit van de Vlaamse regering van 20 september 1996 (B.S. 12/10/1996), gewijzigd bij besluit van de Vlaamse regering van 17 juli 2000 (B.S. 31/8/2000). Vóór de uitgevoerde activiteit vormden de percelen één aaneengesloten weide met een slotenpatroon met microreliëf en er middenin een langwerpige vochtige depressie en een grote poel. stelde vast dat alle microreliëf uit het terrein was verdwenen en de grasmat over de volledige oppervlakte was gefreesd. Enkel de depressie waarin water stond, was nog onaangeroerd.

In zijn verhoor op 31 oktober 2000 door natuurwachter te heeft toegegeven dat hij de weiden, die voor hem als melkveehouder totaal ongeschikt en onproductief waren, heeft omgewerkt en heringezaaid met een weidemengsel voor productief melkvee en dat het perceel werd genivelleerd door eggen en ploegen.

Ten onrechte betwist de tweede beklagde de aanwezigheid van het moreel (of schuld-) bestanddeel, bestaansvoorwaarde opdat van een misdrijf als rechtsgrond voor bestraffing sprake zou kunnen zijn.

Het Natuurbehouddecreet vereist geen bijzonder opzet voor de misdrijven aan hem onder de telastleggingen C en D te last gelegd. Wanneer het decreet, zoals te dezen, geen aanduiding nopens het moreel element bevat, volstaat het bewust en vrijwillig handelen. Dat van dit laatste sprake is, wordt verondersteld bij het plegen door de tweede beklagde van de materiële handeling die als de uiting van zijn vrije en bewuste wil moet worden aangezien, nu hij door geen van de middelen in conclusies aangevoerd, afzonderlijk of samen beschouwd, het bestaan van een schulduitsluitingsgrond, zoals overmacht of onoverkomelijke dwaling, of van een rechtvaardigingsgrond, zoals noodtoestand, ook maar enigszins geloofwaardig maakt. Het hof is van oordeel dat de tweede beklagde ter zake handelde in strijd met wat een normaal zorgvuldige en vooruitziende persoon, geplaatst in dezelfde feitelijke omstandigheden, zou hebben gedaan. De ingeroepen goede trouw, mocht hij al aanwezig zijn, neemt de schuld niet weg en is evenmin van aard enige redelijke twijfel mee te brengen.

In plaats van uit onwetendheid te handelen is het echter zo dat de tweede beklagde handelde uit eigenbelang; wat hem het meest voordelig uitkwam, voerde hij uit of liet hij uitvoeren zonder zich daarbij te bekommeren om de toepasselijke regelgeving die hij, indien hij die al niet zou gekend hebben – wat het hof niet aanneemt –, gemakkelijk had kunnen kennen door zich, al was het summier, te laten inlichten. Dat echter geen geloof kan gehecht worden aan zijn beweerde onwetendheid en goede trouw blijkt uit het feit dat na een eerste inbreuk in juli 1999 hij in oktober 2000 opnieuw een inbreuk pleegt op het Natuurbehouddecreet en zijn uitvoeringsbesluit. Wetens en willens, nochtans door zijn eerste inbreuk in juli 1999 wetende dat tal van percelen in gelegen zijn in een gebied dat een bijzondere bescherming geniet, ging hij ook toen, zonder zich gelegen te laten om enige regelgeving, over tot het uitvoeren van activiteiten die een inbreuk uitmaken op het Natuurbehouddecreet. Deze handelswijze toont aan dat de tweede beklagde alleen maar bekommerd was om zijn landbouwexploitatie. Dat hij het overigens moeilijk heeft met de wettelijke en decretale bepalingen die hij (ook als landbouwer) moet naleven en er schijnbaar weinig respect kan of wil voor opbrengen, blijkt verder ook uit zijn verklaring van 31 oktober 2000 waarin hij stelt: *“Persoonlijk ben ik de mening toegedaan dat het als landbouwer moeilijker leven en werken is dan in de tijd van Nazi-Duitsland.”* (zie onderkapt 15, stuk 20)

Verder is het zo dat zelfs al zouden de onderscheiden uitgevoerde werken voor een natuurvergunning in aanmerking zijn gekomen of hebben moeten komen, dit niet wegneemt dat de vereiste vergunning ontbrak.

Op de middelen die de tweede beklagde in zijn voor het hof neergelegde conclusie ontwikkelt met betrekking tot de door de eerste rechter weerhouden inbreuken op de stedenbouwwetgeving gaat het hof niet in nu in de oorspronkelijke dagvaarding geen inbreuken op het decreet ruimtelijke ordening aan de tweede beklagde worden te last

gelegd en het hof van oordeel is dat de aan de tweede beklagde te last gelegde feiten, gekwalificeerd als inbreuken op het Natuurbehouddecreet, niet dienen te worden heromschreven als inbreuken op het decreet ruimtelijke ordening.

15. Wel terecht stelt de tweede beklagde dat de redelijke termijn werd overschreden. De eerste feiten dateren van juli 1999 en hij werd korte tijd erna voor het eerst verhoord. De zaak werd pas voor de eerste rechter ingeleid op 26 oktober 2004, hoewel hieraan geen uitgebreid onderzoek voorafging, en pas op 20 februari 2007 volgde een eindvonnis, behoudens dan nog wat betreft de herstellvordering in het licht van de stedenbouwwetgeving tegen de tweede beklagde. Op 18 september 2008 werd de zaak voor deze kamer van het hof ingeleid. Gelet op deze specifieke omstandigheden en het geschetste tijdsverloop is het hof van oordeel dat artikel 6.1 E.V.R.M. en artikel 14.3.c van het Internationaal Verdrag van 19 december 1966 inzake burgerrechten en politieke rechten (I.V.B.P.R.) werden geschonden doordat de redelijke termijn werd overschreden.

Wat de gevolgen van de schending van deze verdragsbepalingen zijn, verwijst het hof naar wat hiervoor onder randnummer 8 verder werd uiteengezet.

16. Op de door de tweede beklagde in ondergeschikte orde gestelde vraag tot opschorting van de uitspraak van de veroordeling gaat het hof niet in. Het blijkt niet dat een veroordeling ter zake de sociale declassering van de tweede beklagde voor gevolg dreigt te hebben of enige sociale reclassering in het gedrang zal brengen. Bovendien zou het verlenen van opschorting van de uitspraak van de veroordeling voor de tweede beklagde een verkeerd signaal zijn en hem er onvoldoende toe aanzetten meer respect op te brengen voor het natuurbehoud.

17.1. De feiten die aan de bewezen verklaarde telastleggingen C en D ten grondslag liggen zijn in hoofde van de tweede beklagde de uitvoering van een zelfde misdadig opzet, daar zij onderling verbonden zijn door eenheid van doel en verwezenlijking, zodat ingevolge artikel 65 van het Strafwetboek voor deze samen slechts één straf dient te worden opgelegd.

De tweede beklagde heeft wetens en willens in juli 1999 en in oktober 2000 de bepalingen van het decreet betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu overtreden. Het belang van de gemeenschap bij het natuurbehoud heeft hij hierbij telkens totaal ondergeschikt gemaakt aan zijn persoonlijk belang en zijn landbouwexploitatie. Alleen zijn visie over hoe de percelen het meest nuttig konden gebruikt worden, telde. Dat hij daarbij schade toebracht aan de natuur interesseerde hem niet.

Slechts een effectieve geldboete van € (1.250, verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399 =) 6.197,34 zou daarom de passende en aangewezen bestraffing zijn geweest, van aard de

beklaagde te doen inzien dat hij zich in de toekomst aan de decreetale voorschriften ter zake dient te houden. Bij gebrek aan hoger beroep van het openbaar ministerie tegen de beslissing over de strafvordering wat de tweede beklaagde betreft zou het hof deze geldboete echter niet kunnen opleggen.

Dit neemt echter niet weg dat het hof van oordeel is dat, ook al houdt het bij het bepalen van de uiteindelijke strafmaat in het voordeel van de tweede beklaagde rekening met het lange tijdsverloop tussen de datum van de bewezen feiten en het tijdstip van bestraffing waardoor de redelijke termijn werd overschreden, de door de eerste rechter opgelegde geldboete als een minimum bestraffing dient aangezien te worden voor de in hoofde van de tweede beklaagde bewezen verklaarde feiten.

Het tijdsverloop tussen de datum van de bewezen feiten en het tijdstip van bestraffing verantwoordt niet dat zou kunnen volstaan worden met een eenvoudige schuldigverklaring of dat een straf zou uitgesproken worden die lager is dan de wettelijke minimumstraf. Niettegenstaande het tijdsverloop is niet alleen de vaststelling van de schuld nog noodzakelijk maar blijft ook een bestraffing maatschappelijk volkomen verantwoord gelet op de aard van de bewezen feiten en de maatschappelijke impact ervan.

17.2. Het hof houdt bij het opleggen van de geldboete ook rekening met het feit dat de misdrijven werden gepleegd na 31 december 1994 en vóór 1 januari 2002 en verwijst verder naar wat hiervoor onder randnummer 10.2 werd uiteengezet.

18. Ook de tweede beklaagde dient als veroordeelde tot een correctionele hoofdstraf te worden verplicht tot het betalen van de bijdrage tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders die sedert 17 december 2005 € 25 bedraagt en dient vermeerderd te worden met 45 opdecimen tot € 137,50, ongeacht de datum van het bewezen verklaarde feit; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

19. De tweede beklaagde dient tevens te worden veroordeeld tot de vaste vergoeding verschuldigd krachtens artikel 77 van het koninklijk besluit van 27 april 2007 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken (B.S. 25 mei 2007), genomen in uitvoering van de programmawet (II) van 27 december 2006, in werking getreden op 8 januari 2007 en die thans na indexatie € 30,69 bedraagt. Deze vergoeding heeft een eigen aard en is geen straf.

20. Met betrekking tot de feiten gepleegd in juli 1999 voert de tweede beklaagde aan dat hij het weiland in zijn oorspronkelijke staat heeft hersteld. Voor de eerste rechter vroeg hij dan ook geen herstel meer te bevelen. De eerste rechter, die deze feiten (verkeerdelijk) heeft heromschreven als inbreuk op de stedenbouwwetgeving, heeft

daaromtrent aan het openbaar ministerie gevraagd dat nader onderzoek zou gebeuren.

Met betrekking tot de feiten gepleegd in oktober 2000, eveneens door de eerste rechter (verkeerdelijk) heromschreven als inbreuk op de stedenbouwwetgeving, stelde de eerste rechter vast dat er (in het kader van de stedenbouwwetgeving) geen herstellvordering werd ingediend.

Het hoger beroep van de tweede beklaagde tegen het vonnis van 20 februari 2007 is dan ook gericht, niet alleen tegen zijn veroordeling op strafgebied, maar ook tegen de beslissing van de eerste rechter om nog nader onderzoek te laten uitvoeren met betrekking tot het al dan niet uitgevoerd herstel.

Het openbaar ministerie tekende wat de tweede beklaagde betreft geen hoger beroep aan tegen het vonnis van 20 februari 2007.

In gevolge het hoger beroep van de tweede beklaagde had de eerste rechter geen rechtsmacht meer om nog over de herstellvordering gesteund op de feiten gepleegd in juli 1999 te oordelen. Hij kon dan ook de zaak niet onbepaald uitstellen *"in afwachting van de behandeling van het door (2^e) beklaagde op 06.03.2007 aangetekende hoger beroep tegen het vonnis dd. 20.02.2007."*

Het ontvankelijk hoger beroep van het openbaar ministerie tegen het zittingsblad van 12 juni 2007 is dan ook gegrond.

Gezien het hoger beroep van de tweede beklaagde tegen het vonnis van 20 februari 2007 echter niet werd gevolgd door een hoger beroep van het openbaar ministerie tegen de beslissingen van de eerste rechter over de strafvordering tegen de tweede beklaagde, kan het hof de toestand van de tweede beklaagde niet verzwaren.

Het hof kan dan ook het herstel dat bij elk vonnis van veroordeling dient bevolen te worden ingevolge artikel 59 van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu, niet voor het eerst in graad van beroep bevelen.

**OP DEZE GRONDEN,
het hof. rechtsprekend bij tegenspraak,**

Gelet op de artikelen aangehaald in de verbeterde telastleggingen en op de artikelen:

2, 38, 40, 41, 65 en 100 Strafwetboek,
162, 182, 184, 185, 190, 190ter, 194, 195, 199, 200, 210, 211, 211bis
en 212 van het Wetboek van Strafvordering,
11 van de Bijzondere Wet van 8 augustus 1980, zoals gewijzigd door
artikel 5 van de Bijzondere Wet van 16 juli 1993,
4, lid 1 van de wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de
euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als
bedoeld in artikel 78 van de Grondwet,

5 van het decreet van 7 december 2001 tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving,
1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de programmawet van 24 december 1993 en door artikel 36 van de wet van 7 februari 2003,
28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993, door artikel 23 van het koninklijk besluit van 19 december 2003 en door artikel 1 van het koninklijk besluit van 31 oktober 2005,
77 van het koninklijk besluit van 27 april 2007 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken,
1 van het koninklijk besluit van 11 december 2001,
1385bis en 1385ter van het Gerechtelijk Wetboek,
24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Verklaart de hogere beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissende, **met eenparige stemmen wat de eerste beklagde betreft:**

Wijzigt het bestreden vonnis van 20 februari 2007 als volgt:

Verbeterd de telastleggingen A, B, C en D zoals onder randnummer 4 nader bepaald.

Ontslaat de eerste beklagde van rechtsvervolgning voor de verbeterde telastlegging A.

Veroordeelt de eerste beklagde voor de verbeterde telastlegging B tot een geldboete van € (500, verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399 =) 2.478,94.

Veroordeelt de tweede beklagde voor de verbeterde telastleggingen C en D samen tot een geldboete van € (500, verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399 =) 2.478,94.

Zegt dat bij gebreke van betaling binnen de wettelijk bepaalde termijn de aan de eerste en de tweede beklagde opgelegde geldboete van € 2.478,94 telkens zal mogen vervangen worden door een vervangende gevangenisstraf van drie maanden.

Legt de eerste en de tweede beklagde elk de verplichting op een bedrag van € 25, verhoogd met 45 opdecimen, aldus telkens gebracht op € 137,50, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

Beveelt, in toepassing van artikel 59 §§ 1 en 2 van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu, aan op zijn kosten over te gaan tot het herstel van de percelen, gelegen te

in de vroegere toestand, dit door het verwijderen van alle grond waarmee een deel van het waterloop van de 3^e categorie, over een lengte van

ongeveer 225 meter werd gedempt en waarmee een lijnvormige depressie (gracht) over een lengte van 135 meter werd gedempt, het afvoeren van die grond en het eraan geven van een legale bestemming, en het herstellen van de oorspronkelijke vegetatie, en dit binnen een termijn van negen maanden te rekenen vanaf de dag waarop dit arrest kracht van gewijsde zal hebben.

Zegt voor recht dat het openbaar ministerie de werkzaamheden op kosten van de veroordeelde kan laten uitvoeren na het verstrijken van de in dit arrest vastgestelde termijn van negen maanden te rekenen vanaf de dag waarop dit arrest kracht van gewijsde zal hebben.

Zegt voor recht dat op vordering van het openbaar ministerie door de veroordeelde een dwangsom zal worden verbeurd van € 100 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van negen maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden.

Veroordeelt de eerste beklagde en de tweede beklagde elk tot de helft van de kosten in de beide aanleggen gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, in hun geheel begroot op € 17,55 in eerste aanleg en op € 245,03 in hoger beroep, vaststellende dat wat betreft de eerste beklagde deze kosten ondeelbaar werden veroorzaakt door het tegen hem bewezen verklaarde misdrijf.

Veroordeelt de eerste en de tweede beklagde elk tot betaling van de vaste vergoeding van € 30,69.

Zegt voor recht dat de eerste rechter geen rechtsmacht meer heeft om nog te oordelen over de herstellvordering tegen de tweede beklagde gesteund op het door de eerste rechter in zijne hoofde bewezen verklaarde stedenbouwmisdrijf, gepleegd in juli 1999.

Kosten:		
	Afschriften:	82,65
	Opstelrecht ber.bekl.:	90,00
	Dagvaarding:	50,10
		<hr/>
		222,75
	+ 10 % :	22,28
		<hr/>
	Totaal :€	245,03

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit kamervoorzitter
als voorzitter, en de raadsheren en
en in openbare terechtzitting van **30 januari 2009**
uitgesproken door voorzitter in aanwezigheid van
substituut-procureur-generaal, met bijstand van griffier